

ποιός νὰ μὰς τὸλεγε ποτὲ
πῶς θάγομε κι' ἐμφάνισιν ἀληθινῆς γκαμψιάς.

Καὶ ποιός γνωρίζει τί σουρπρίζ' ἀόκητ' μὰς προσμένει
μαγαλιτέρ' ἀπὸ πολλὰ τὸ κρίσιμον ἰσοζύγιον...
ὁ πᾶν Ῥωμαίων πολιτικοὶ καὶ στρατηγικοὶ θαυμάσιοι,
μαστιγωθέντες μὲ Ῥωμαίων ἀνήλεθ' μαστιγίτζι,
ἐμπρός σας ὑποκλίνονται καὶ βγάξω τὸ καπέλο
κι' αὐτὴν τὴν μεταρρυθμίσειν φαιδρὸς σας ἀναγγίλλω.

Κρίμα πού δὲν θὰ χάψετε χρυσῆς ἐπαγγελίας,
μῆτε θὰ πῆτε τὸ νερό τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
μῆτε θὰ βλέπετε καὶ οἱ σῆς νοσοῦσαν τὴν πατρίδα σας
ἀπὸ καρναβαλιτίδος συγνάς μεταρρυθμίσεις,
καὶ μῆτε θὰ ἔσπλωσετε μὴ μῆρα τὴν ἀρίδα σας
μίασ' στὸν σιδηρόβρυσον τοῦ Παιραιῶς—Λαρίσσης.

"Ὅσα ἰδικά σας σχέδια δὲν ἐφθασαν εἰς πέρας
θὰ πᾶρον τέλος κατ' αὐτὰς τὰς εὐτυχῆς κημέρας.
Καὶ πάλιν τὰ στομάχια μας ἀπὸ θεσμούς ἐγείμισαν,
πῶθι διεθερμάνθησαν σχεδὸν ἀποφυλγόντες,
θεὸς ἄσχυρισί τρεῖς φοραὶς κι' αὐτοὺς πού δὲν ἔπολεμασαν,
κι' αὐτοὺς πού δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἴγουν ἀπαλλαγέντες.

Φ.—"Ἄς διασχίσουν ἀστραπαὶ τὰ σκότη τῶν νεριτέρων,
Ἰλα, πατρίς, καὶ μὴν ξεγνήσας τοὺς χρόνους τῆς ἀλήθης σου...
θωμάς" ἐκείνον τὸν καιρὸ ἴσους τάρους τῶν πατέρων
πῶς ἑσταύρωσα τὴν μάλα μου μαζὶ μὲ τὴν ἰδική σου;

Θωμάσαι πού σοῦ ἴώναζα κι' ἐγὼ ἔσταθωμένους:
«πρὸς τοὺς προγόνους φέρε με, πρὸς τοὺς προγόνους τράβα με;»
κι' ἐκείν' ἢ φλοῖ ἢ καιούσα, κι' ἐκείνο μας τὸ μῖνος
καρναβαλιτίς ἦτανε καὶ δὲν τὸ ἔκαταλάβαμε.

Π.—"Ἰσκιὸς ἴσους ἰσκιους γάρονται, τὰ κόκκαλά των τριζύων,
καὶ χωματίλαις, Φασουλή, τὰ χῶτα των μυρίζουν.
Χὰ γὰ τί διασκιδάσαις, γὰ γὰ τί πανηγύρι,
κι' ἔδω χρυσὸ τοὺς ἀρχοντας θυμιάζει θυμιατήρι.

Τὰς ταρταρείους σάλλιγγας οἱ πρίπαπποι σαλπίζουν,
τὸν τάρων τὰ στολισμάτα ἴσὸ κοπιλὸν σκορπίζουν,
καὶ ὅτε ντόμι καὶ κρααζὶ
κι' ὁ Χάρως κάνει τὰ γκαζέ.

Φ.—Γιὰ τοὺς χορούς τῶν ζωντανῶν μὴ δίνετε διώβολο,
τοὺρ μπαλαντάς, χορευτές,
κι' ὁ κόσμος τὸ ζωντόβολο
ἄς πᾶν νὰ κουρευέται.

Π.—Δὲν διακρίνω πρόσωπον φίλου γνωστοῦ κἄν φίλης,
κι' οὔτε κανεὶ ἐκ τῶν θνητῶν
μὲς ἑστὴν πληθὸν τῶν σκελετῶν
δὲν θὰ ἔμπορέση νὰ μὰς ἴπῃ τίς ἄρρην καὶ τίς θηλυν.

Φ.—Γιὰ κούτα τοῦτον, Περικλῆ, τὸν δόλιμο μακαρίτην,
ὅταν εἴζουσε μὴ φορὰ τὸν ἴγαν λωποδύτην,
μὰ τῶρ ἄς εἶναι πούπουλο τὸ τάρου του τὸ χῶμα
καὶ κρίμα πού δὲν εἴχῃσε νὰ κλήθῃ κι' ἄλλ' ἄκομα.

Π.—Τὸ πανηγύρι ἔτελειωσας... κρίμα καὶ πάλι κρίμα!..
ἐπὶ νεκρὸς ἀπὸ ἴδους κι' ἐτρώπως ἴσὸ μνήμα.
Στέφανο κυριαρισσόμηλα ρητορικοὺς κροτάφους,
πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ φύγωμε, ζυλόσσερ σαλιάρη,

τὰ τίσια ψευτοδάκρυκα, πού ἑτάλαζαν ἑστὸς τάρους,
ὁ θάνατος τὰ μᾶζεψε γιὰ νὰ τὰ μπουτιλιάρη.

Φ.—Καλὰ διασκεδάσαμε, βρὲ Περικλῆ, καὶ σήμερα...
κι' αὐτὸς ὁ μπλάξ τῶν νεκρῶν δὲν ἦτο παρὰ χιμαίρα.

Κι' ἔμετε μὲ δάκρυο οἰνόμεν πικρὸ τοῦ Γεροκωδ-τοπούλου τὸν νεκρὸ.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεὶ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδι,
τὸν Ἀγχιλλεὶα τῆς ζητῆ, τὸν Ἀγχιλλεὶα θέλει,
πού ἑτάλαζαν τὰ χεῖλη τῆς τοῦ λόγου του τὸ μέλι.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεὶ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδι,
πού πῶθος δόξης ἔφτινον τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδίαν του,
πού μέσα του δὲν ἔβασκε σαρκί: μαζούρ οἶθου,
κι' ὅσα τὸ ἑστεφανώσανε στεφάνια τὸ θανάτου
ἰλοῦσθησαν ἑστὰ δάκρυκα τάληθινὰ τοῦ πόνου.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεὶ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδι,
πού τῆς πατρίδος ἐκλάψε τὴν τῶση καταφρόνια
κι' ἄφρσε μὴ παραγγελιὰ μὲς ἑστῆς ἑντροπῆς τὰ χρόνια,
τὰ φτερωτὰ μὲς οἰερα τὰ ποδοπατημένα
νὰ γίνουν κἄν ἀγάματα μαρμαρσκαλισμένα.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεὶ
τὸ χαϊδεμένο τῆς παιδι,
καὶ μαυροφρεσὶ σταματᾷ μὲ μάτι βουρκαμένο
σὲ τάρφο πολυφίλητο καὶ κοσμαγαπημένο.

Καὶ καυπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λίγος εἰσηγητήριος τοῦ Δίλτα Ζαγγογιάννη,
ἀξίως ἔδραν ἔγοντος Ἀκαδημαϊκῆν,
εἰσηγητὴν ὁ λόγος τοῦ εὐφραδιστάτην κάνει
ἑστὴν ἀναγκαιάν μόρφωσιν τὴν παιδαγωγικὴν.

Μετὰ μικρὸν ὀφόμεθα νίον καθ' ἑλα φύλλον,
τὸ ἐΠύρρ του Ρίοση τοῦ Κωστῆ, τὸ ἐΠύρρ τὸ καταφλίγον,
ἀνάμειστον ἐκ πνεύματος, σπαρταριστόν, ποικίλον,
καὶ τάληθῃ καὶ δίκαια διακαλοῦν κι' ἐκλίγον.

Βάκχος καὶ Διογένης, στίχοι σκιρτώντος κόμου
μὲ σάτυραν καὶ χιούμορ τοῦ Πατρινοῦ τοῦ Μώμου.

Ἄνθιμος ἔθμος καὶ Νίνα Ράλλη, ὄμοτος ἔθμος, τέχνη καὶ κάλλι.

Κάθε καλὸ καὶ καθ' εὐχὴ
τοὺς εὐχομαι μὲ τὴν ψυχῆ,
ἑλα τὰ βοοστέρινα, τὰ γιαιοματὰ, τὰ κρίνα,
ἑστὸν ἔθμο τὸν τεχνίτη μας καὶ ἑστὴν ἔαυθὴ τὴν Νίνα.

Μὰ τί καὶ τί δὲν εὐχομαι σὲ τοῦτο τὸ ζευγάρι,
πάντοτε μῆνα μέλιτος καὶ μέλιτος φεγγαρί,
ψωμί κι' ἄλατι καὶ κρασί
ἑστὴν ὀμορφῆ των τῶν φωλιῶν,
μπουνάτσας καὶ ζωῆ χρυσῆ
καθὸς τῆς νύφης τὰ μαλλιά.